

Arrest

nr. 165 936 van 15 april 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 29 september 2015 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 september 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 25 april 1998 en dient een asielaanvraag in op 6 mei 1998.

De gemachtigde van de minister neemt op 17 juni 1998 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*).

Op 30 oktober 1998 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk was.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist op 8 juni 2004 tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 19 oktober 2004 krijgt verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 november 2004 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 4 februari 2005 kent de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de verzoekende partij een machtiging toe tot voorlopig verblijf om humanitaire redenen voor een periode van 12 maanden.

Op 10 april 2006 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om de machtiging tot voorlopig verblijf voor een periode van 6 maanden te verlengen.

Op 27 juli 2006 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om de machtiging tot voorlopig verblijf voor de duur van één jaar te verlengen.

Op 22 oktober 2007 wordt aan de verzoekende partij een verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf toegestaan voor een periode van zes maanden tot 17 februari 2008.

De verzoekende partij dient op 26 februari 2008 bij de gemeente een aanvraag in tot het verlengen van haar bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 18 april 2008 beslist de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) af te leveren. De verzoekende partij werd hiervan op 24 april 2008 in kennis gesteld. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 10 september 2008 met nummer X vernietigt de Raad de beslissing van 18 april 2008.

Vervolgens wordt aan de verzoekende partij een verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf toegestaan tot 25 september 2009.

Op 12 oktober 2010 wordt de beslissing genomen houdende de weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijfsrecht van de verzoekende partij daar de voorziene termijn voor indiening van de aanvraag tot verlenging van de tijdelijke verblijfstitel niet werd gerespecteerd en ze geen enkel bewijs van effectieve en recente tewerkstelling kon voorleggen.

Op 2 juli 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 14 augustus 2014 wordt de verzoekende partij bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend op 2 juli 2014, wordt op 7 september 2015 ongegrond verklaard.

Op 14 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten: K. [...], N. [...], geboren op 15.10.1970 , onderdaan van Congo (Dem. Rep.), ALIAS: <AANVULLEN - ALIAS>

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, A. P. [...] attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging als mededader feit waarvoor zij op 05/05/2004 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal feit waarvoor zij op 03/05/2005 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel van 3 jaar uitgezonderd 2 maanden effectief.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal feit waarvoor zij op 17/04/2013 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen aan ministerieel ambtenaar, agent drager van de openbare macht, persoon met openbare hoedanigheid, feit waarvoor zij op 14/08/2014 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven;

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 19/10/2004 en op 19/08/2014

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

- gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal, diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging als mededader feit waarvoor zij op 05/05/2004 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden; gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal feit waarvoor zij op 03/05/2005 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel van 3 jaar uitgezonderd 2 maanden effectief; gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal feit waarvoor zij op 17/04/2013 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden; gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan slagen en verwondingen aan ministerieel ambtenaar, agent drager van de openbare macht, persoon met openbare hoedanigheid, feit waarvoor zij op 14/08/2014 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft kinderen (met een Belgische verblijfsvergunning) en familie in België (met de Belgische nationaliteit).

Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de

wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven.

Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn partner/gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag.

- hoewel zij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

- Op 06/05/1998 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Op 17/06/1998 kreeg betrokkene betekening van een beslissing van weigering van verblijf meteen bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 bis) geldig 5 dagen. Hiertegen diende betrokkene op 18/06/1998 een schorsend beroep in bij het CGVS. Op 08/06/2004 werd deze aanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door het CGVS. Betrokkene heeft vervolgens betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13) gekregen op 19/10/2004, geldig 30 dagen.

- Betrokkene heeft op 07/10/2004 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9§3 van de wet van 15/12/1980. Op datum van 04/02/2005 werd aan betrokkene tijdelijk verblijf toegekend. Betrokkene werd op 17/02/2005 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig. Het tijdelijk verblijf werd steeds verlengd tot 17/02/2008. Op 10/12/2007 werd betrokkene in het bezit gesteld van een A kaart. Deze kaart werd verlengd op 09/04/2009 geldig tot 25/09/2009.

- Op datum van 12/10/2010 kreeg betrokkene een weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 27/10/2010.

Op datum van 19/08/2014 werd betrokkene vrijgesteld uit de gevangenis van Antwerpen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), geldig tot 27/08/2014.

Betrokkene heeft op 02/07/2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 07/09/2015. Deze beslissing is op 11/09/2015 aan betrokkene betekend. Daarenboven een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980 geeft geen automatisch recht op verblijf.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden
- Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.
- Gezien betrokkene, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren."

Op 14 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: K. [...]

voornaam: N.. [...]

geboortedatum: 15.10.1970

geboorteplaats: Kinshasa
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14/09/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, haar betekend werd op 19/10/2004 en op 19/08/2014

Op 06/05/1998 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Op 17/06/1998 kreeg betrokkene betekening van een beslissing van weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 bis) geldig 5 dagen.

Hiertegen diende betrokkene op 18/06/1998 een schorsend beroep in bij het CGVS. Op 08/06/2014 werd deze aanvraag definitief afgesloten meteen negatieve beslissing door het CGVS. Betrokkene heeft vervolgens betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13) gekregen op 19/10/2004, geldig 30 dagen.

- Betrokkene heeft op 07/10/2004 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9§3 van de wet van 15/12/1980. Op datum van 04/02/2005 werd aan betrokkene tijdelijk verblijf toegekend. Betrokkene werd op 17/02/2005 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig. Het tijdelijk verblijf werd steeds verlengt tot 17/02/2008. Op 10/12/2007 werd betrokkene in het bezit gesteld van een A kaart. Deze kaart werd verlengt op 09/04/2009 geldig tot 25/09/2009.

- Op datum van 12/10/2010 kreeg betrokkene een weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 27/10/2010.

Op datum van 19/08/2014 werd betrokkene vrijgesteld uit de gevangenis van Antwerpen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), geldig tot 27/08/2014.

Betrokkene heeft op 02/07/2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 07/09/2015 . Deze beslissing is op 11/09/2015 aan betrokkene betekend. Daarenboven een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 bis van de wet van 15/12/21980 geeft geen automatisch recht op verblijf.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging als mededader feit waarvoor zij op 05/05/2004 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal feit waarvoor zij op 03/05/2005 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel van 3 jaar uitgezonderd 2 maanden effectief.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal feit waarvoor zij op 17/04/2013 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen aan ministerieel ambtenaar, agent drager van de openbare macht, persoon met openbare hoedanigheid, feit waarvoor zij op 14/08/2014 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Het feit dat betrokkene in België (minderjarige) kinderen heeft (met een Belgische verblijfsvergunning) en familie in België heeft (met de Belgische nationaliteit) geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Dit inreisverbod staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM aangezien het geen breuk betekent van de familiale relaties en bijgevolg geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 6 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2° 4°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van 6 jaar opgelegd.

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

[x] De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, haar betekend werd op 19/10/2004 en op 19/08/2014

Op 06/05/1998 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Op 17/06/1998 kreeg betrokkene betekening van een beslissing van weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 bis) geldig 5 dagen.

Hiertegen diende betrokkene op 18/06/1998 een schorsend beroep in bij het CGVS. Op 08/06/2014 werd deze aanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door het CGVS. Betrokkene heeft vervolgens betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13) gekregen op 19/10/2004, geldig 30 dagen.

- Betrokkene heeft op 07/10/2004 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9§3 van de wet van 15/12/1980. Op datum van 04/02/2005 werd aan betrokkene tijdelijk verblijf toegekend. Betrokkene werd op 17/02/2005 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig. Het tijdelijk verblijf werd steeds verlengd tot 17/02/2008. Op 10/12/2007 werd betrokkene in het bezit gesteld van een A kaart. Deze kaart werd verlengd op 09/04/2009 geldig tot 25/09/2009.

- Op datum van 12/10/2010 kreeg betrokkene een weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 27/10/2010.

Op datum van 19/08/2014 werd betrokkene vrijgesteld uit de gevangenis van Antwerpen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), geldig tot 27/08/2014.

Betrokkene heeft op 02/07/2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 07/09/2015 . Deze beslissing is op 11/09/2015 aan betrokkene betekend. Daarenboven een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 bis van de wet van 15/12/21980 geeft geen automatisch recht op verblijf.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging als mededader feit waarvoor zij op 05/05/2004 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal feit waarvoor zij op 03/05/2005 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel van 3 jaar uitgezonderd 2 maanden effectief.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal feit waarvoor zij op 17/04/2013 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen aan ministerieel ambtenaar, agent drager van de openbare macht, persoon met openbare hoedanigheid, feit waarvoor zij op 14/08/2014 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Het feit dat betrokkene in België (minderjarige) kinderen heeft (met een Belgische verblijfsvergunning) en familie in België heeft (met de Belgische nationaliteit) geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Dit inreisverbod staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM aangezien het geen breuk betekent van de familiale relaties en bijgevolg geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 6 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2° 4°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van 6 jaar opgelegd."

2. Over de ontvankelijkheid

De eerste bestreden beslissing omvat tevens een maatregel van vrijheidsberoving, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 74/6 en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoekende partij zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bijlage 13septies, dient te worden opgemerkt dat op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad dient vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet - niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. In het middel zelf wordt tevens de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aangevoerd.

In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 7, §1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). In het middel zelf wordt de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangevoerd.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“Verzoekster kreeg een bijlage 13septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) en bijlage 13sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werden.

De bestreden beslissingen schenden immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art 8 van het EVRM en art 3 van het IVRK geschonden worden, indien verzoekster dient terug te keren naar Congo en gedurende zes jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissingen van DVZ getuigen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Dat uit de bestreden beslissingen op geen enkele manier af te leiden valt of verwerende partij enige afweging heeft gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoekster.

Haar kinderen en familie verblijven immers allen legaal in België, bijgevolg zou een eventuele terugkeer van verzoekster naar Congo en een inreisverbod van 6 jaar een schending uitmaken van art 8 EVRM

Dat een eventuele terugkeer van verzoekster naar Congo wel degelijk een schending van art 8 van het EVRM zou uitmaken!

Artikel 8 van het EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat.

Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die een eventuele terugkeer naar Congo onmogelijk maken!

De kinderen van verzoekster beschikken over verblijfsrecht in België.

Dat bij een eventuele terugkeer naar Congo, zij verplicht zou zijn om haar kinderen achter te laten.

Bovendien zou zij haar kinderen gedurende zes jaar niet kunnen zien!

Dat deze gedachte onaanvaardbaar is voor verzoekster!

Dat dit een schending zou uitmaken van art 8 EVRM.

In Congo zouden zij immers niet de kans krijgen om een effectief gezinsleven uit te bouwen.

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Dat de kinderen van verzoekster niet vermeld worden op de beslissingen.

Wordt verzoekster geacht haar kinderen achter te laten in België, gedurende 6 jaar?!

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoekster grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Uit het administratief dossier van verzoekster blijkt immers zeer duidelijk dat verzoekster en haar kinderen een effectieve gezinscel vormen.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om dit feit gewoonweg te negeren!

Bovendien schendt deze stelling eveneens het vertrouwensbeginsel.

Uit recente rechtspraak van uw Raad blijkt immers duidelijk dat verwerende partij niet zonder meer een zo'n termijn kan opleggen, zonder enige afweging te maken in het dossier.

Dat uw Raad zich in arrest nr. X van 10.12.2014 reeds uitsprak:

"Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk heeft gehandeld door een inreisverbod op te leggen voor de maximale termijn van drie jaar, zonder op afdoende wijze blij te geven van een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoekster. Daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweed lid, 2° van de vreemdelingenwet, is de beslissing niet afdoende gemotiveerd."

Dat verwerende partij in het verleden hierover reeds is teruggefloten.

Ook in dit dossier legt men zonder meer de een termijn van zes jaar op, zonder enige afweging te maken.

Men stelt merkt op dat verzoekster veroordeeld is geweest, doch uit de bestreden beslissing blijkt niet dat dit een inreisverbod van 6 jaar zou verantwoorden.

Verwerende partij dient een afweging te maken!

Dat uw Raad reeds duidelijk gesteld heeft dat er een afweging dient gemaakt te worden en onderzocht dient te worden in hoeverre de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde.

Arrest nr. X d.d. 13.03.2015 stelt immers het volgende: "De Raad is van oordeel dat verzoeker gevolgd kan worden. Gelet op het feit dat verzoeker sedert 1992 in België zou verblijven, de veroordeling stamt uit 2004, dat verzoeker zijn straf volledig heeft ondergaan en dat de feiten op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds tien jaar oud waren (twaalf jaar op datum van betekening van de beslissing) blijkt nergens uit dat de vraag werd gesteld naar het actueel karakter van de bedreiging voor de openbare orde en aldus evenmin naar de draagwijdte van de uitsluitingsbeslissing in het licht van de feitelijke context van de zaak. Er blijkt aldus geen daadwerkelijke proportionaliteitstoets te hebben plaatsgevonden."

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij, conform de geldende rechtspraak, een afweging diende te maken in het dossier van verzoekster.

Dat verwerende partij geen onderzoek heeft uitgevoerd, of hiervan alleszins niets van is terug te vinden, en dit reeds in tegenspraak is met de arresten van de RVV.

Verwerende partij dient een grondig onderzoek te verrichten.

Het mag duidelijk zijn dat ook hier verwerende partij erin gefaald heeft een afweging te maken in het dossier van verzoekster en dat de bestreden beslissingen vernietigd dienen te worden!

Dat de beslissingen dienen geschorst en vernietigd te worden omwille van de onzorgvuldige behandeling van het dossier.

III.2. Schending van het IVRK

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De kinderen van verzoekster hebben het recht om verzoekster te kennen en door haar te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd."

De kinderen hebben recht op een relatie met verzoekster, verzoekster kan niet terugkeren naar Congo en haar kinderen gewoon achterlaten!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoekster het recht hebben een band met verzoekster te onderhouden, en dat ze die kans ook moet kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is!

Hier wordt met het welzijn van de kinderen gespeeld en hun belangen zelfs gewoon genegeerd!

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

DVZ dient rekening te houden met de kinderen van verzoekster en faalt erin dit te doen! Integendeel zelfs!

Het feit dat de kinderen van verzoekster niet vermeld staan op de beslissingen, zorgt er bovendien reeds voor dat de bestreden beslissingen vernietigd dienen te worden!

Dit werd immers reeds verschillende malen bevestigd door uw Raad:

Arrest nr. X dd. 21.02.2013 stelt het volgende: " De Raad stelt evenwel vast dat noch uit de eerste bestreden beslissing noch uit het administratief dossier kan worden opgemaakt of worden vastgesteld dat in casu een evenwichtige en redelijke beoordeling werd gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van verzoeksters minderjarige dochter.

De verwerende partij blijft voorts in gebreke om dit aan te tonen in haar nota met opmerkingen, daar zij zich beperkt tot de opmerking dat dat de eerste bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekster en niet op haar minderjarig kind.

In de mate dat verwerende partij aldus van mening is dat er geen terdege rekening moest worden gehouden met het hoger belang van de minderjarige dochter, en in de mate dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de vereiste beoordeling heeft gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, is een schending van artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing."

Ook arrest nr. X van 21.01.2015 stelde onlangs nog het volgende: +

“Noch uit de motieven van de eerste en tweede bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze bestreden beslissingen rekening heeft gehouden met het hoger belang van verzoekster’ kinderen. Ze worden zelfs niet op de bestreden beslissingen vermeld.(...) Waar in aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissingen geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in casu het hoger belang van de kinderen van verzoekster, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

Dat het duidelijk is dat verzoekster de kans moeten krijgen om de opvoeding van haar kinderen op zich te nemen, en dat een eventuele repatriëring naar Congo en het opgelegde inreisverbod een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van de kinderen.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

“Zij betoogt dat uit de beslissingen niet blijkt dat de verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. haar familieleven. Haar kinderen zouden allen legaal in België verblijven, waardoor een inreisverbod van zes jaar een schending zou uitmaken op artikel 8 EVRM. Er zouden hinderpalen zijn die een terugkeer naar Congo onmogelijk maken. Haar kinderen worden niet vermeld op de beslissingen. Er diende een afweging gemaakt te worden in hoeverre zij een gevaar vormt voor de openbare orde, wat in casu niet zou zijn gebeurd. Zij zou haar kinderen niet kunnen achterlaten. Haar kinderen zouden het recht hebben om een band met haar te onderhouden. Ze stelt dat ze de kans moet krijgen om de opvoeding van haar kinderen op zich te nemen. Zij stelt dat ze Congo diende te ontvluchten uit schrik voor haar leven. Ze verwijt de verwerende partij geen onderzoek te hebben gevoerd naar de situatie in haar herkomstland. Door haar langdurige afwezigheid zou zijn geen onderkomen meer hebben in Congo.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet betwist in het Rijk te verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Evenmin betwist zij dat ze reeds vier maal veroordeeld is door de correctionele rechtbank tot gevangenisstraffen, waarvan een laatste veroordeling dateert van 14 augustus 2014 wegens slagen en verwondingen aan een ministerieel ambtenaar, agent drager van de openbare macht, persoon met openbare hoedanigheid. Verzoekster werd hierbij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden. De bijlage 13septies kon derhalve genomen worden bij toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Voormeld artikel luidt als volgt:

“(…) Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; (...)”

De terminerende motieven die ten grondslag liggen aan de bijlage 13septies worden niet betwist.

Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij voorhoudt dat er geen afweging werd gemaakt van het gezinsleven. In de bijlage 13septies werd m.b.t. artikel 8 EVRM het volgende gesteld:

“Betrokkene heeft kinderen (met een Belgische verblijfsvergunning) en familie in België (met de Belgische nationaliteit. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel

8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten; De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en de strafrechtelijk verleden van de vreemdelinge die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van

betrokkene met zijn partner/gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag.”

Ook in de bijlage 13sexies werd uitdrukkelijk gemotiveerd aangaande het aangehaalde gezinsleven van verzoekster:

“Het feit dat betrokkene in België (minderjarige) kinderen heeft (met een Belgische verblijfsvergunning) en familie in België heeft (met de Belgische nationaliteit) geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Dit inreisverbod staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM aangezien het geen breuk betekent van de familiale relaties en bijgevolg geen ernstig en moeilijk te herstellen aandeel met zich meebrengt.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 6 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om en recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

In de beslissing waarbij een inreisverbod werd opgelegd werd tevens verwezen naar de veroordelingen die door verzoekster werden opgelopen en werd er expliciet gemotiveerd waarom een inreisverbod van 6 jaar werd opgelegd.

Waar verzoekster stelt dat er hinderpalen zijn voor een terugkeer naar het herkomstland, laat zij na die hinderpalen in concreto aan te duiden. Waar zij wijst op haar vrees bij een terugkeer naar Congo, toont zij evenmin in concreto aan waaruit die vrees zou bestaan. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus destijds geweigerd werd. De bewijslast van het aantonen van een schending van artikel 3 EVRM rust in casu bij verzoekster en het louter uiten van een vrees, zonder hiervan een begin van bewijs voor te leggen, volstaat niet om aan te tonen dat er hinderpalen zijn m.b.t. een terugkeer naar Congo.

De bescherming die geboden wordt door artikel 8 EVRM is niet absoluut, wat ook niet betwist wordt door verzoekster. Daar uit het administratief dossier voldoende is gebleken dat verzoekster met haar gedrag de openbare orde heeft geschaad, daar uit een lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat hier ook naar verwezen werd en een duidelijke afweging werd gemaakt van haar gezinsleven, wordt een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Waar zij tenslotte nog stelt dat zij het recht heeft om in te staan voor de zorg van haar kinderen, dient te worden opgemerkt dat verzoekster een ganse tijd in de gevangenis heeft verbleven, waardoor zij op grond van haar eigen gedrag evenmin kon instaan voor de zorgen van haar kinderen.

Het staat verzoekster steeds vrij om een opheffing of opschorting aan te vragen van het inreisverbod in haar herkomstland en om de contacten met haar kinderen te onderhouden, die haar bovendien kunnen bezoeken of vergezellen naar het herkomstland.

Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat in de beslissing van 7 september 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard er m.b.t. haar kinderen op werd gewezen dat M. [...] alleen woont, J. [...] bij zijn vader en J. [...] opgevangen wordt door verzoeksters moeder.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.1.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”* Ook artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet vermeldt elementen waarmee rekening moet worden gehouden vooraleer over te gaan tot een verwijderingsmaatregel.

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, nr. X, AV). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, in het bijzonder elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM zoals weerspiegeld in artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, evenzeer in rekening worden genomen. De gemachtigde van de staatssecretaris is in deze materie dus niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid.

De verzoekende partij stelt dat ze een gezinsleven leidt met haar kinderen. Ook wijst ze erop dat een aantal kinderen over een verblijfsrecht in België beschikken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar kinderen niet wordt betwist. Het wordt zelfs uitdrukkelijk aanvaard. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat: *“Betrokkene heeft kinderen (met een Belgische verblijfsvergunning) en familie in België (met de Belgische nationaliteit). Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.”*

De Raad herinnert er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen absoluut recht op binnenkomst of verblijf omvat, kan artikel 8 van het EVRM in zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, aanleiding geven tot zowel negatieve als positieve verplichtingen voor Staten. Of er sprake is van een negatieve dan wel positieve verplichting, wordt in beide gevallen vastgesteld aan de hand van een ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68; EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 106). De beoordelingsmarge van Staten wordt overschreden indien er geen billijke belangenafweging wordt gemaakt.

Wanneer een vreemdeling nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, *quod in casu*, moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit onderzoek gebeurt aan de hand van de ‘fair balance’-toets in het

kader van artikel 8, lid 1 van het EVRM. De omvang van de positieve verplichting die op de Staat rust is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva* en *Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107).

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Dit hoger belang van het kind maakt tevens integraal deel uit van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 109).

Artikel 8 van het EVRM bevat geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen, doch stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit het een en ander volgt dat een zorgvuldige belangenafweging inherent deel uitmaakt van de billijke belangenafweging, vereist onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM.

In dit verband wijst de Raad er ook op, dat hij slechts een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing uitoefent. De Raad gaat in eerste instantie na of de administratieve overheid een belangenafweging heeft gemaakt en onderzoekt vervolgens of op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging werden betrokken. Indien dit het geval is, kan de Raad voorts enkel nagaan of die belangenafweging niet kennelijk onredelijk is en heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn privé-, familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad kan dus niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

In casu wordt in de eerste bestreden beslissing met betrekking tot de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM het volgende gesteld: "*Betrokkene heeft kinderen (met een Belgische verblijfsvergunning) en familie in België (met de Belgische nationaliteit).*"

Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven.

Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn partner/gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag."

De verzoekende partij wijst er in dit verband op dat haar kinderen over een verblijfsrecht in België beschikken, dat zij ten gevolge van het inreisverbod haar kinderen gedurende zes jaar niet zal kunnen zien.

De verwerende partij stelt inderdaad terecht dat artikel 8 van het EVRM de verzoekende partij niet zonder meer vrijstelt van de voorwaarde dat de verzoekende partij overeenkomstig artikel 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in het bezit dient te zijn van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De Raad wijst er echter op dat artikel 8 van het EVRM in zaken die zowel betrekking hebben op een gezinsleven als op immigratie, aanleiding kan geven tot zowel negatieve als positieve verplichtingen voor Staten. Of er sprake is van een negatieve dan wel positieve verplichting, wordt in beide gevallen vastgesteld aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Het louter poneren dat: *"Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven."*, vormt op zich geen belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet immers aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

In dit verband wijst de Raad er ook al op dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria. (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Een ander belangrijk punt waar volgens het EHRM rekening met moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70).

Indien kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, *Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland*, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, *Arvelo Aponte v. Nederland*, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de

belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de bestreden beslissing vervolgt de verwerende partij dat *“een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn partner/gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag.”* Hierbij verliest de verwerende partij enerzijds uit het oog dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een inreisverbod van zes jaar. Bijgevolg kan de verwerende partij niet zonder meer stellen dat het om een tijdelijke scheiding gaat, zonder dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de duur van het inreisverbod dat zou worden opgelegd. Met een dergelijke afweging gaat de verwerende partij voorbij aan het gegeven dat er, aan de hand van de criteria die het EHRM in zijn rechtspraak aangeeft, een correcte en concrete billijke afweging moet worden gemaakt tussen de individuele belangen van de verzoekende partij, die onder meer minderjarige kinderen in België heeft waarvan minstens één over een verblijfsrecht beschikt, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds. In de bestreden beslissing beperkt de gemachtigde beperkte zich tot een zeer algemene stelling. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat er voor de verzoekende partij een concrete afweging van haar individuele belangen, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaats gehad en dat deze *in concreto* afgewogen werden tegen het algemeen belang van de Belgische staat. Voorts wordt in de bestreden beslissing melding gemaakt van een partner, terwijl uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij een partner heeft.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat: *“Waar zij tenslotte nog stelt dat zij het recht heeft om in te staan voor de zorg van haar kinderen, dient te worden opgemerkt dat verzoekster een ganse tijd in de gevangenis heeft verbleven, waardoor zij op grond van haar eigen gedrag evenmin kon instaan voor de zorgen van haar kinderen.*

Het staat verzoekster steeds vrij om een opheffing of opschorting aan te vragen van het inreisverbod in haar herkomstland en om de contacten met haar kinderen te onderhouden, die haar bovendien kunnen bezoeken of vergezellen naar het herkomstland.

Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat in de beslissing van 7 september 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard er m.b.t. haar kinderen op werd gewezen dat M. [...] alleen woont, J. [...] bij zijn vader en J. [...] opgevangen wordt door verzoeksters moeder.” Deze motivering kan niet teruggevonden worden in de bestreden beslissing en is *post factum*. Een *a posteriori*-motivering in de nota met opmerkingen van de verwerende partij vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen.

Uit de motieven van de bestreden blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een zorgvuldige belangenafweging aangaande alle elementen en omstandigheden van het gezinsleven van verzoekende partij, zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM vereist een zorgvuldig onderzoek naar alle relevante feiten en omstandigheden (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68).

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat het gegeven dat een belangenafweging met betrekking tot het gezinsleven wel terug te vinden is in de tweede bestreden beslissing, met name het inreisverbod, geen afbreuk vermag te doen aan bovenstaande conclusie. Naast de vaststelling dat beide beslissingen steunen op andere rechtsgronden, volgt uit de lezing van artikel 1, 6° en artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet immers dat de beslissing tot verwijdering, enerzijds, en de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod, anderzijds, twee afzonderlijke beslissingen betreffen en dat beide beslissingen een verschillende finaliteit hebben. Het gegeven dat de gemachtigde bij de motivering omtrent de duur van het opleggen van het inreisverbod is nagegaan of deze termijn proportioneel is in het licht van het gezinsleven van verzoekende partij, in de zin van artikel 8 EVRM, betreft een afweging die dan ook geen uitstaans heeft met de beslissing tot de afgifte van een verwijderingsmaatregel, die de eerste bestreden beslissing uitmaakt. Het is deze eerste bestreden beslissing die aan de grondslag ligt van een mogelijke scheiding tussen verzoekende partij en haar partner en kind. Zoals uiteengezet in hetgeen voorafgaat, blijkt evenwel niet dat ten aanzien van dit bestreden bevel een kennelijk redelijke en zorgvuldige belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM heeft plaats gevonden.

3.1.2.2. Voorts stelt de verzoekende partij dat haar kinderen niet vermeld worden op de bestreden beslissing, en vraagt ze zich af of ze haar kinderen in België dient achter te laten. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat één kind ondertussen meerderjarig is en een onbeperkt verblijfsrecht in België heeft, één kind minderjarig is maar in het bezit is van een B-kaart en het jongste kind heeft geen verblijfsrecht in België.

Indien, zoals de verwerende partij ter terechtzitting aangeeft, het jongste minderjarige kind van de verzoekende partij, dat geen verblijfsrecht in België heeft, *in casu* de verblijfsrechtelijke status van de verzoekende partij volgt, dient te worden gewezen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de staatssecretaris en zijn gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3. van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist daardoor een individueel onderzoek.

Noch uit de motieven van de eerste bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het hoger belang van het jongste kind van de verzoekende partij. Het kind wordt zelfs niet op de bestreden beslissing vermeld.

Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden, zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, *in casu* het hoger belang van het kind van de verzoekende partij, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (*cf.* RvS 26 juni 2014, nr. 227 900).

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld.

De middelen zijn in de besproken mate gegrond en leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (*bijlage 13septies*).

3.1.3. In de tweede bestreden beslissing, dit is het inreisverbod van 14 september 2015, wordt gesteld:

“De beslissing tot verwijdering van 14/09/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.”

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt: *“De beslissing tot verwijdering van 14/09/2015 gaat gepaard met een inreisverbod (...)”*.

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Nu de beslissing tot verwijdering van 14 september 2015, die gepaard ging met het bestreden inreisverbod, wordt vernietigd, zoals vastgesteld in punt 3.1.2.2., komt bijgevolg ook het bestreden inreisverbod te vervallen.

Het is daarom aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of deze destijds rechtsgeldig werden opgelegd of niet.

Om al deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de door de verzoekende partij aangehaalde middelen en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 september 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS